

доръ, който бѣше толко лакомъ и скѣпъ, щото секога бѣше по-просто облѣченъ и отъ най-последня си подданикъ. Той поиска да ся ожени; но той не ся стараеше да земе нѣкоя хубавѣ кралицѣ; той искаше само да има тя много пары, и да бѣде по-скѣпа отъ него. Той найдѣ таквази, каквато желаше. Тя роди сынъ, когото наимѣнувахъ Златко; и на другѣтъ годинѣ, роди второй сынъ, когото нарѣкохъ Скѣпчо. Златко бѣше по-добръ отъ брата си; но царьтъ и царицата неможехъ да го търпѣтъ, защото той обичаше да дѣли съ другытъ дѣца, които дохождахъ да играхъ съ него, сичко що му давахъ, а Скѣпчо обичаше, по-добръ да му ся развалятъ благинытъ, отколкото да ги даде другому. Той скриваше игралкытъ си, отъ страхъ да не бы да му овехтѣхъ; и когато дръжеше нѣщо въ рѣкѣтъ си, той го толко ягко стискаше, щото неможеше да му го отнеме нѣкой и когато спеше. Царьтъ и царицата обичахъ туй дѣте, отъ сѣ сърдце, защото много приличаше на тѣхъ. Принцоветъ пораснахъ; и отъ страхъ да не бы Златко да похарчи повече пары, не давахъ му нито пара. Единъ день Златко като бѣше на ловъ, единъ неговъ щитоносецъ, който търчеше на конь прѣмина покрай една бабичкѣ и ѣ тласна въ тинѣтъ: бабичката пицеше, че ѣ ся бѣше строшилъ кракѣтъ но щитоносецѣтъ не искаше ни да знае. Златко, като добросърдеченъ изгълча щитоносеца, и ся приближи до бабичкѣтъ съ Веселина — неговия най-милъ другаръ, — помогна ѣ да ся исправи, и като ѣ уловихъ подъ мышницѣ заведохъ ѣ въ колибѣтъ ѣ. Принцѣтъ тогава като немаше при себе си никѣкъ пары, та да даде на бабичкѣтъ, наскърби ся много. „Защо ли съмъ ся родилъ